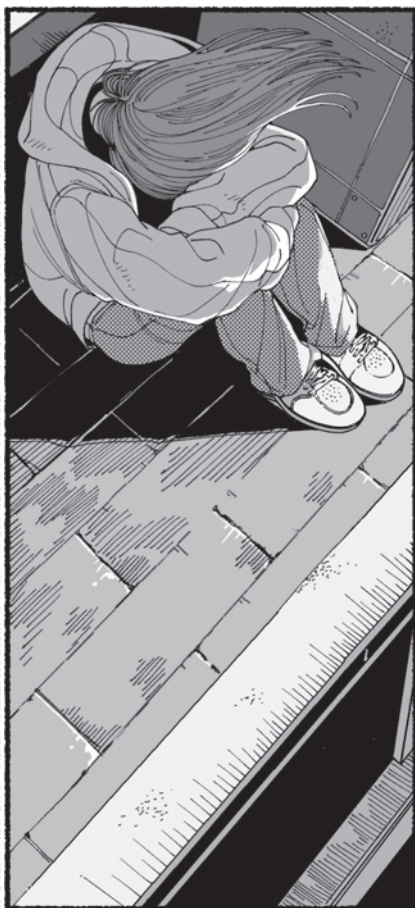

**Sihirli Kız
Emekli Oluyor**

PARK SEOLYEON

SİHİRLİ KIZ OLMAK KADERİMMİŞ

Kimseye zarar vermeden ölmenin bir yolu yok mu? Elimden gelenin en iyisini yaparak yaşadığımı düşünüyorum. Bana verilen çok fazla şey olmamasına rağmen mümkün olduğunca hiçbir şeyi israf etmeden, elimden geleni yapmaya çalıştım. Buraya kadar kendi ayaklarım üzerinde gelmiş olmama rağmen birileri tarafından itilerek gelmişim gibi hissetmem konusundaysa yapabileceğim bir şey yok.

Bankada çektiğim 777 numaralı fiş.

Yirmi dokuz.

Herkes için böyle değil mi?

İnternette “Aşka Götüren Otuz Altı Soru” diye bir yazı okumuştum. *The New York Times* yazısıydı. Adı üzerinde, tüm sorulara cevap verdiğinde karşında kim olursa olsun âşık olabileceğin otuz altı soru vardı. Sorulardan yedincisi şöyleydi:

“Nasıl öleceğinizi tahmin edebiliyor musunuz?”

Büyük ihtimalle ben, kimsenin haberi olmadan öleceğim. Öyle olmasını umuyor ve öyle olacağına inanıyorum. Hayatım boyunca dilediğim dileklerden tek gerçekleşme ihtimali olan bu.

Ayrıca dileğimin gerçekleşmesi için gereken fırsat da çok yakınımda.

Günlerden Salı, gece yarısı saat 03.31, Mapo Köprüsü. Köprüden dakikada 0.3 araba geçiyor. Bomboş köprüünün üzerinden geçen arabaların hepsi mermi gibi. Korkuluklara yaslanan ben, şoförlerin gözüne çarpmam bile. İki saattir burada oturuyorum. Son insan yarım saat önce geçti. Uzak-tan bile sarhoş olduğunu anlamıştım (gecenin bu saatinde upuzun köprüden geçme kararını ayık kafayla vermiş olamaz ya). Sarhoş adamın bana sataşmasından korkarak, topuklarım kalçama degecek şekilde dizlerimi kırdım ve bacaklarıma sarılmış halde nefesimi tuttum.

Sarhoş adam yavaş adımlarla sağa sola yalpalayarak önümden geçtiğinden, beni fark etmesi için yeterince vakit vardı. Fakat beni görmeden geçip gitti. Adamın görüş alanımda kaldığı vakit tahminimden daha uzun olunca gözümün önünden geçtiği anda daha fazla dayanamayıp “Hah!” diye derin bir nefes vermeme rağmen dönüp bakmadı. Bu beni rahatlatmadı, aksine üzüldüm. Yoksa **görünmez miyim?** Ya da sessize mi alındım?

Belki de nefes sesimin yüksek olduğu konusunda yanlışımışumdur. Maske taktığım için duyulmamış da olabilir. Adam beni fark etseydi muhtemelen sataşacak ve kavga ederken içimizden biri “Aaaah” diyerek korkuluklardan aşağı düşüverecekti. Bunu hayal etmesi hiç de zor değilken

adamın hiçbir şey olmamış gibi geçip gitmesi yüzünden rahatlamak yerine üzölmek... çok tuhaf. Nedenini tahmin edemiyor değilim. Çünkü hayal ettiğim şey tehlikeli bir şekilde korkuluklara dayanmış, adamla kavga etme sahnesi değildi. Beklenmedik şekilde anlayışlı biri olmasının yanı sıra sarhoş olmasının verdiği her şeye burnunu sokma merakıyla adamın, neden bir başıma oturmuş ağladığımla ilgilenip birkaç tatlı söz söylediği versiyonu da vardı.

Neden bu kadar aptalım ki?

Bir süredir duran gözyaşlarımın yeniden akmaya başlamasıyla su içmem ve ölmek için buraya kadar gelmişken boğazım kurudu diye su içmenin verdiği zavallılık hissiyle su şişesini nehre fırlatmam... otuz dakika önceydi. Çevreyi kirlettiğim için özür dilerim. Asıl çöp benim. Daha da kötüsü, yine susadığım için daha çok pişman oldum. Neden böyleyim ki? Pişman olmak için doğmuşum sanki.

Tam olarak üç yıldır kimseye zarar vermeden ölmeden yolları üzerine kafa patlatıyorum. Demek ki dünyanın en mutsuz insanı ben değilim. Gerçekten mutsuz olsaydım nasıl öleceğimi çok daha önceden araştırırdım. Büyükbabam da her zaman söylerdi ya. *“Dünyada bizden daha zor durumda olan insanlar var. O yüzden biri yardım istediğinde gücümüz elverdiğince yardım etmeliyiz. Erdem biriktirilen bir şeydir. Senin biriktirdiğin hayırlardan hem ben hem de annen ve baban faydalanacak...”*

Ama büyükbaba, gerçekten o kadar çok düşündüm ki, bence benim gibi birinin birilerine yardım etmek için öne çıkması onlara daha çok zarar veriyor.

Uzun süredir sürekli cebimde taşıdığım bir şey var. Mühim bir şey değil, bir yıl önce bankada çektiğim 777 numaralı sıra fişi. Şans tılsım gibi. Fişi aldığım gün inanılmaz derecede şanslı olduğumu düşünmüştüm.

Çalıştığım süreçte pek bir endişem yoktu. Sadece tasarruf hesabımdaki parayı banka kartımdan kullanmaktan, ileride kazanacağım parayı kredi kartıyla önden kullanma yöntemine geçmiştim. Çok ileri gittiğimi düşünmüyordum. Ne de olsa maaşımı da bu ay çalışmamın karşılığı olarak önümüzdeki ay alıyordum. Birkaç ay para biriktirip ihtiyacım olan eşyaları aldıktan sonra yavaş yavaş ödemeyi çok seviyordum. Odamda normalde de buzdolabı yoktu. Buzdolabım olmadığı için evde bir şeyler pişirip yiyememek daha çok israf değil mi? Artık buzdolabı olmadan nasıl yaşadığımı hatırlamıyorum bile. Fakat odama teslim edildiği gün ne kadar mutlu olduğumu çok net hatırlıyorum. Buzdolabıyla birlikte artık her şeyin yavaş yavaş iyileşeceğini düşünmüştüm. Şu anda bile biraz olsun buzdolabımı suçlamıyorum.

Gerçekten lükse kaçtığımı düşünmüyorum. Yaptığım tek şey yaşamaktı ama günbegün borçlarım arttı. Elbette pandeminin yayılmasıyla işimi kaybetmem en büyük darbeydi. Neyse ki o ayın kredi kartı borcunu son maaşımla ödeyebiliyordum ama buzdolabının taksitinin bitmesine üç ay vardı.

Bir süredir düşünüyordum da pandemi yayılmasaydı, yani işimi kaybetmeseydim de gitgide fakirleşirdim. Uzun bir zamana yayılarak hiç belli etmeden yavaş yavaş fakirleşebilecekken büyük bir olay olunca süreç muazzam biçimde kısalmıştı.

Dün de mülâkata girdim. Uzun zaman sonra ilk defa kısa süreli yarı zamanlı bir iş dışında bir pozisyona girebilme fırsatı çıktığı için biraz heyecanlı ve hevesliydim ama daima tılsım gibi yanımda taşıdığım 777 numaralı fişim ortalıkta görünmüyordu. Ya dün giydiklerimin cebinde ya da buzdolabındaki mıknaatısın altında olmalıydı. Şansımı ararken mülâkata geç kalmanın çok daha büyük aptallık olacağını bildiğimden sonra bulurum deyip aramaktan vazgeçtim. Önceden paralı çamaşırhanede yıkadığım en gösterişli kıyafetimi giydim. Evimde çamaşır makinem de yoktu. Onca zaman çamaşırhaneye gitmek için harcadığım parayı bir kenara koysam ikinci el küçük bir çamaşır makinesi alabilirdim ama evimde onu koyacak yer de yoktu...

“*Bu yaşa kadar ne yaptınız?*” diye sordu. Mülakatçı mı demeliyim bilmiyorum. Şirkette çalışan orta düzey bir kişi tarafından, arkalıksız bir sandalyede oturur vaziyette mülakata alındım ve bunu tüm ofisin duyabileceği şekilde söyledi. “*Özgeçmişinize baktım da pek bir şey yapmadan yirmi dokuz yaşına kadar nasıl geldiniz?*” Adamın zerre kadar vicdanının sızladığını sanmıyorum. Çünkü söylediklerinde haklıydı. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak çıkarken cebime attığım elime bir kâğıt parçası geldi. Üzerinde silik bir şekilde 7 yazan, yırtılmış ve buruşmuş sıra numarası fişi.

Ödeyemediğim kredi kartı borcu üç milyon wondan biraz fazla.

Büyükbabam muhtemelen bilmiyordu ama kredi kartlarında döner kredi imkânı diye bir şey var. - *Bu ay kartınızı kapatmaya gücünüz yetmiyor mu? O zaman şimdi ödeyebildiğiniz kadarını ödeyin! Hmm, %20 civarı nasıl? Bu kadarını*

ödeyebilirsiniz değil mi? O da mı zor? Yapacak bir şey yok, %10'a ne dersiniz? Daha aşağısı olmaz. Pekâlâ, kalanına faiz ekleyerek bir sonraki aya devredelim bari. Önümüzdeki ay daha çok çalışmalısınız! - Bu şekilde. Kulağa inanılmaz derecede kibarmış gibi geliyor, değil mi? Fakat tuhaf bir şekilde döner kredinin toplam miktarı azar azar artacak şekilde ayarlanmış. Zar zor bulduğum kısa süreli yarı zamanlı işler döner kredinin asgari borcunu ödemeye bile yetmiyordu.

Döner kredi adı yüzünden mi acaba? Görünmeyen biriyle Rus ruleti oynuyor gibiydim. Büyükbaba, Rus ruletinin ne olduğunu biliyor musun? Birkaç kişinin içinde tek bir kurşun olan tabancayı sırayla kafalarına dayayıp tetiği çektiği bir oyun. Oh, bu ay kurtuldum. Silah patlamadı. Fakat önümüzdeki ay bu kadar şanslı olabilir miyim? Kalbim sıkışıyor. Biriken borçlarımın hepsi benim harcadığım para olduğundan kimseyi suçlayamazdım. O silahın bir gün patlayacağı endişesiyle daima diken üstündeydim.

İnsanın hayatta kalmak için paraya ihtiyacı var... Bu basit gerçeği anlamak çok uzun zamanımı aldı.

Herkes hepi topu üç milyon wonu ödeyecek gücüm yok diye ölmek istememi acınası bulacaktır. Fakat ben bunun başlangıç olduğunu düşünüyorum. Kredi kartını ilk aldığımda kartımın kullanım limiti beş milyondur, hâlâ beş milyon. Bir iki ay daha yaşamamın ne anlamı olacak ki? Borcum beş milyon olana kadar beklemenin, silah patlamaya kadar beklemekten başka bir anlamı olur mu? Bence de acınası bir durum. Üç milyon yüzünden ölen biri. Bu yüzden öldüğümü kimse bilmemeli. Kimsenin benim neden

öldüğümü bilmesi gerekmiyor. Öğrenseler bile umarım bilmiyormuş gibi yaparlar. Yoksa çok utanırım.

Gelirken marketten aldığım not defterine bir şeyler yazmak için uğraşırken gözyaşlarım sel oldu. Aklıma gelen rastgele düşünceleri yazıya dökemedim. Birisi gördüğünde utanmayacağım sözleri seçip yazmaya çalışınca “*Özür dilerim büyükbaba.*”dan başka bir şey yazamadım. Bir yandan geride böyle bir şey bırakarak ölmenin, kimseler duymadan ölme fikrinden çok uzak olduğu düşüncesine kapıldım; ama diğer yandan yine de bugün ölenin ben olduğumu bilmezlerse her hâlükârda kimse bilmemiş olmuyor mu, düşüncesi de...

Acele etmezsem çok geçmeden şafak sökeceği ve ilk metronun sefere başlayacağını farkına varınca derhal hal-letmem gerektiğini düşündüm.

Aklımdan *neyse ki en azından çok fazla araba da geçmiyor* diye geçirdiğim anda bir taksi *vınn* diye geçip gitti. Tanrı aşkına neden tek bir şey bile benim istediğim gibi olmuyor. Neyse, çok da önemli değil... Artık her şey bitiyor...

Eğilip defteri bıraktıktan sonra yavaş yavaş dönerken az önceki taksinin hâlâ köprüde olduğunu fark ettim. Üstelik giderek yaklaşıyordu. U dönüşü yapmış, olduğum yönde ilerliyordu. Haa, bu ne şimdi? Bu mümkün mü? Her ne kadar hiç araç geçmese de... beni almak için geri dönmüş olmasın? Diye düşündüm ama bedenim kıpırdamadı.

Ben tereddüt ederken taksi sakin bir şekilde önümde durdu. Arka koltuktan inen kadın dizlerine gelen beyaz, sevimli bir elbise giymişti. Ayakkabısından tokasına kadar her şey bembeyazdı. Ne bu, melek?.. kostümü... mü? Birkaç saniye öncesine kadar farkında bile olmadığım, köprüde-

ki sokak lambaları kadının üzerinde sanki spot ışığı gibi parlıyordu. Göz kamaştırır derecede beyaz kadın konuştu.

“Kaderinde şimdi ölmek yok.”

Tüylerim diken diken oldu. Ölmek istediğimi nereden biliyor?

Objektif olarak düşündüğümde neresinden bakarsan bak ölmek üzere olduğumun anlaşılacağı bir durumda olduğumu fark etmem kısa bir süre sonraydı. Bir süre sonra derken kendisini Aroa diye tanıtan kadının benim tam olarak o saatte orada olduğumu bildiği için geldiğini anladığım süreyi kastediyorum.

O sırada her şeyden bihaber, birinin benimle konuşmasının mucize olduğunu düşünerek gözyaşları içinde sordum.

“Kaderimin ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Elbette.”

Güvenilir ve dostane bir ses tonuydu. Aroa yaklaştı ve çok değerli bir şeye dokunuyormuşçasına dikkatle elimi tutarak konuştu.

“Senin kaderin sihirli kız olmak.”